

Charta práv duševně nemocných

Základní práva osob, kteří jsou odborně diagnostikováni jako duševně nemocní, léčeni jako duševně nemocní nebo trpící emočními problémy, jsou stejná jako práva všech ostatních občanů.

Proto je také nutné

- Nepovažovat duševně nemocného v žádné situaci a za žádných podmínek za vyčleněného z lidské společnosti.
- Jednat s ním jako rovný s rovným, byť by tuto představu svým myšlením, chováním, konáním a stavem narušoval.
- Chránit jeho práva ve všech ohledech, byť si jich není vědom nebo nedává najevo, že si jich je vědom.
- Informovat jej o jeho stavu sociálním i zdravotním, o možnostech nápravy a léčby a být mu nápomocen.
- Informovat jej o právech, respektovat je a pomáhat mu k jejich dosažení.

Základní práva a potřeby duševně nemocných, která musí být zvláště chráněna

- Právo být vnímán a respektován jako jedinečná lidská bytost.
- Právo na svobodné rozhodování o sobě samém.
- Právo na soukromí.
- Právo na práci a spravedlivou odměnu.
- Právo na přiměřené hmotné zabezpečení, zvláště při ztrátě či oslabení výdělečných možností.
- Právo na přiměřenou životní úroveň, včetně potravy, šatstva, bydlení, lékařské péče a nezbytných sociálních služeb.
- Právo na spolurozhodování o léčebných výkonech a postupech.
- Právo na informovanost o podstatných skutečnostech nemoci.
- Právo na lidský kontakt, na osobní svobodu.
- Právo na kultivaci a osobní růst.